

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Trish Milburn

Felhívás keringőre

Joanna Sims

Péntek esti randevú

Michelle Major

Katicabogár

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Trish Milburn, 2010 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *The Family Man* (Harlequin Mills&Boon, American Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2017)

• *Magyarra fordította:* Brodszky Ildikó

© Joanna Sims, 2015 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *Marry Me, Mackenzie!* (Harlequin Mills&Boon, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2017)

• *Magyarra fordította:* Bakay Dóra

© Michelle Major, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *A Baby and a Betrothal* (Harlequin Mills&Boon, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2019)

• *Magyarra fordította:* Fejes Zsuzsa

Nyomtatásban megjelent: a BIANCA 357. számában, 2024.

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-812-2

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Trish Milburn
Felhívás keringőre

1. FEJEZET

A kertész, aki a Sea Breeze Hotel és a strand között elterülő parkot gondozta, hosszasan nézte a tizennégy éves David Taylor képét, aztán megrázta a fejét.

– Sajnálom, de nem láttam.

Sara Greene sóhajtott, és eltette a fényképet. Egész délelőtt mindenkitől ugyanezt a választ kapta. Ő pedig átnyújtotta a névjegyet, és sokadszorra ismételte:

– Ha mégis látná, kérem, hívjon fel!

Néhány lépést továbbment, aztán megállt, behunyta a szemét, és a ragyogó floridai ég felé tartotta az arcát.

Mintha a föld nyelte volna el ezt a fiút! Sara azonban továbbra is abban bízott, hogy csak nagyon jól tud rejtőzködni. Arra, hogy valami komoly baja eshetett, gondolni sem akart.

Még egyszer mélyen beszívta a friss tengeri levegőt, aztán kinyitotta a szemét, és végigment a homokdűnéken átvezető fahídon, a Beach Bum nevezetű, szalmatetős strandbárhoz. Nem tartotta ugyan valószínűnek, hogy Davidet ott találja, de semmilyen eshetőséget sem hagyhatott ki. Talán valamelyik alkalmazott látta valahol.

Csak egy idősebb pár üldögélt a teraszon, nézték a hullámokat, és limonádét szürcsöltek. Erősebb italhoz még nagyon korán volt.

A bárpult mögül üvegek csörömpölése hallatszott, jelezve, hogy dolgozik ott valaki. Sara üdvözlésére előugrott egy férfi.

A nő azonnal felismerte Adam Canfield napbarnított, vonzó arcát, bár eddig csak a pult másik oldalán látta. A férfi széles mosolya, amelyet számtalan hódításánál bevetett, valamelyest vesztett a ragyogásából, ahogy megpillantotta a nyomozót.

– Jó reggelt! Gondolom, ilyen kora délelőtt nem egy pohár italért jöttél.

Sara egy pillanatra sajnálta, hogy Adam nem enyeleg vele, mint az első találkozásukkor. Azok közé a férfiak közé tartozott, akik könnyen izgalomba hozták. Elegendő volt egy csábos pillantás a ragyogó zöld szemével, vagy egy kétértelmű célzás. Csakhogy Adam nemrég világosan az értésére adta, hogy taszítja az ő nyomozói munkája.

A lány ezt tulajdonképpen nem is bánta, hiszen nem érdekelték az olyan férfiak, akik ilyen félvállról veszik az életet, mint Adam. Így aztán gyorsan elfojtotta az önkéntelen vonzalmat, mielőtt közelebb lépett hozzá.

– Még szolgálatban vagyok – felelte.

– Zac nincs itt. Már megint felmerült valami hamis vád ellene?

– Érdekes feltételezés, de nem Mr. Parkerről van szó.

Adam felhúzta sötét szemöldökét a megjegyzés hallatán. Zac Parkert, a bár tulajdonosát nemrégiben gyújtogatással vádolták. Az illetékes azonban, aki az ügyet kivizsgálta, úgy vélte, hogy valaki szándékosan próbálta a nyakába varrni az ügyet. Az illető hölgy ezután rövidesen feleségül ment Parkerhez.

Sara előhúzta a fényképet.

– Láttad ezt a fiút?

Közben Suz Thackery is előkerült a raktárból, és ő is megnézte a képet. Amint várható volt, mindketten a fejüket rázták.

– Elkövetett valamit?

– Elszökött otthonról. Mivel csak tizennégy éves, teljes erőbedobással keressük.

Adam még egyszer szemügyre vette a képet.

– Miért szökött el?

Sara elgondolkozva nézte a férfit. Szerette volna, ha a látvány hidegen hagyja, de még a férfi borostás arca és kócos haja is izgatón hatott rá. Noha hallgatólagosan megegyeztek, hogy nem

bocsátkoznak kalandba, mégis gyorsabban vert a szíve, valahányszor meglátta.

– Te vagy az első, aki ezt megkérdezi. A legtöbb ember készpénznek veszi, hogy a gyerekben van a hiba.

A férfi megvonta a vállát.

– Néha nem a gyerek az, akit fenéken kellene billenteni.

Sarah ezzel mélységesen egyetértett. Tapasztalatból tudta, hogy nem mindig azért szöknek el a gyerekek, mert daczból lázadnak a szüleik ellen. Eddig azonban nem sikerült cáfolni David apjának állítását. Noha a férfi rendkívül ellenszenves volt, kézzelfogható bizonyíték nem akadt ellene.

– Semmiképpen sem jó, ha egyedül bujdosik. Nagyon veszélyes.

– Lehet, de egy ilyen korú fiú jobban tud magára vigyázni, mint sokan gondolják.

Sara önkéntelenül is elgondolkozott, hogy vajon mi indíthatta a férfit egy ilyen kijelentésre. De aztán meggyőzte magát, hogy ez nem tartozik rá, és a nyomozás szempontjából sincs semmi jelentősége. Átadta Adamnak és Suznak a névjegyét, és hozzáfűzte a szokásos szöveget:

– Ha bármit láttok vagy hallotok, ami előreviheti a nyomozást, hívjatok fel.

Noha a férfi bólintott, és eltette a kártyát, Sara cseppet sem volt meggyőződve, hogy jelentkezni fog. Összeszorította az ajkát, és megállapította, hogy örültség többet remélnie.

Hirtelen kétségbeesett sikoly hasított bele a csendbe. Sara a part felé fordult. A kikötőhid végén emberek csoportosultak, és meredten nézték a tengert.

– Egy gyerek beleesett a vízbe! – kiáltott fel Adam, és futásnak eredt.

Sara kibújt a cipőjéből, és ledobta a válltáskáját a pultra.

– Vigyázz rá! – szólt oda Suznak, és már futott is Adam után.

A férfi éppen odaért a kikötőhid végéhez, és habozás nélkül fejest ugrott a vízbe.

– Menjenek az útból! – kiáltotta Sara a bábáskodóknak, és ő is belevetette magát a tengerbe.

A zavaros víz összecsapott a feje fölött. Kutakodva forgolódott, amíg fel kellett jönnie a felszínre, hogy levegőt vegyen. Adam is éppen mellette bukkant fel.

– Láttad?

A férfi a fejét rázta, és újra lemerült. Sara követte. Éppen akkor pillantotta meg a víz alatt lebegő fiút, amikor a férfinak már sikerült megragadnia. Sara követte őket a felszínre, és utánuk úszott a partra. Mihelyt a fiú a szárazföldön feküdt, Sara hozzálátott az újraélesztéshez. Miközben minden figyelmét a feladatára összpontosította, úgy zúgott a füle, hogy alig hallotta a mellette álló nő hisztérikus zokogását.

Egy idő múlva a gyerek köhögni kezdett, és kihányta a lenyelt vizet. Az anyja rávetette magát, és magához ölelte.

– A mentőkocsi már úton van – közölte valaki a körülöttük állók közül.

Sara leült a homokba, és kisimította vizes haját az arcából. A szívverése éppen kezdett megnyugodni, amikor Adam felbukkant előtte. A férfi csupasz mellkasán csurgott a víz. A látványtól a lánynak újra gyorsabban kezdett verni a szíve.

Amikor a férfi ledobta az ingét a homokba, akkor persze Sara nem ért rá ilyesmire figyelni. Most azonban, hogy a gyerek már jól volt, hirtelen valósággal felizgatta a látvány. Nem is értette, hogy mi lelte. Bizonyára a nagy ijedség utóhatása.

A lány felemelte a tekintetét Adam arcára. Sápadtak és megviseltnek látszott.

– Nem vagy jól?

Adam, mintha nem is hallotta volna a kérdést, néhány másodpercig mereven nézte a gyereket. Aztán úgy tűnt, mintha önkívületből ébredt volna.

– Dehogynem – felelte gyorsan. Tekintete először a lány arcára szegeződött, majd lejjebb siklott.

Sara csak most döbönt rá, hogy az átázott fehér pólója úgy tapad rá, mintha a második bőre lenne. Nem volt igazán meggyőződve róla, hogy a férfi valóban jól érzi magát, de annyiban hagyta a dolgot. Végül is nem mindennap lesz az ember tanúja egy hajszál híján halálos balesetnek.

– Nagyszerű voltál!

– Te is.

A homokban ülve megvárták, amíg a mentőautó megérkezett a dűnék mögötti parkolóba, és a

mentők elvitték a síró gyereket meg az anyját. Ezután még a kiérkező helyszínelők parancsnokának is be kellett számolniuk az eseményekről, majd a helyi újság tudósítójának kérdéseire is válaszolniuk kellett. Adam a végére már nagyon elgyötörtnek látszott. Sara is nagyon áhítozott egy meleg és nem halszagú vízzel történő alapos zuhanyozás után.

– Most talán már innál egy pohárka italt – vetette fel Adam.

– Még mindig szolgálatban vagyok, sajnós.

Különben sem az ital volt az, amire Adam Canfield társaságában Sara a legjobban vágyott.

Adam nagyot kortyolt a limonádéból. Elkelt volna neki valami jóval erősebb ital. Elgondolkozva nézte, ahogy Sara Greene nyomozó eltűnik a dűnék mögött. Ahogy felcsatolta a válltáskáját, az volt rajta az egyetlen, ami nem volt csuromvizes. Adam nem tudta felfogni, hogyan választhat egy nő ilyen kockázatos foglalkozást. Hogy teheti ki magát önként az állandó életveszélynek? Hát nem érti, hogy nincs értelme megpróbálni minden gonoszsgot kiirtani a világból? Egyszerűen túl sok ahhoz a gonoszsg, hogy sikerrel járhasson.

Adam a fejét csóválta. Ez nem az ő gondja.

Sara persze roppant csinos. Gyönyörű alakja van, ahogy azt a rátapadt ruházat láttatta. De van elég könnyen kapható, csábos szépség Horizon Beach tengerpartján. Nem éri meg egy olyan nő után epekedni, akinek az életfilozófiája gyökeresen különbözik az övétől. Nem kell hozzá sok ész, hogy felmérje, Sara távolról sem ugyanazon elvek szerint él, mint ő. Ő arra törekszik, hogy amennyire csak lehetséges, gondtalanul éljen, és ne vállaljon több felelősséget, mint amennyit okvetlenül szükséges.

Az, hogy kiségit a bárban, ahova rendes körülmények között csak vendégként szokott járni, már majdnem túlzott áldozatnak tűnt számára. Csak azért vállalta el, hogy szívességet tegyen legjobb barátjának, Zacnek, aki éppen nászúton van újdonsült feleségével, Randivel.

Adam már alig várta, hogy hazajöjjenek, és ő visszatérhessen a megszokott, nyugodt életéhez. Azzal kereste a kenyerét, hogy órák hosszat üldögélt a móló bejáratánál lévő bódében, és beszede a látogatóktól a belépődíjat.

Sara már rég eltűnt a látómezejéből, amikor ő még mindig maga előtt látta a sötét szemét és haját.

Suz, aki Zac távollétében a bárt vezette, oldalba bökte.

– Ne epekedj már annyira utána! Megárt az üzletnek.

Adam elfordult a dűnéktől, és egy törölronggyal meglegyintette a munkatársnőjét.

– Nem epekedem utána. Csak az eltűnt gyerekről gondolkodom.

– Naná – felelte gúnyosan Suz. – Nem adok huszonnégy órát, és találsz valami ürügyet, hogy felhívhasd.

A férfi a fejét rázta.

– Túl komoly az én számomra. – Egészen más lenne, ha Sara például titkárna lenne, vagy eladó egy fagyfaltozóban.

A beszélgetés szerencsére véget ért, mert Suzt elszólította a munkája. Az idős pár újabb limonádét kért, és három fiatal is érkezett, akiket ki kellett szolgálni.

Adam bement a raktárba, és keresgélni kezdett Zac ruhaneműi között, hogy a vizes nadrágját szárazra cserélhesse. Aztán érkezett egy italszállítmány, és Adamnek be kellett cipelnie a ládákat a hűtőkamrába. Az utolsó ládára leült, hogy kipihenje a fáradalmakat.

Ahogy ott ült, önkéntelenül is elképzelte, milyen lenne Sarával együtt lenni ezen a hűvös, sötét helyen és megcsókolni.

Szitkozódva beletúrt a hajába. Úgy látszik, megártott neki a víz alatti tartózkodás. Teljesen elvesztette az eszt. Mi értelme van egy olyan nőről álmodozni, aki nem érdeklődik iránta? Hiszen seregestül hódíthatja meg a nőket. Nem okvetlenül üresfejű teremtéseket, de mindenképpen olyanokat, akik hajlamosak egy kis könnyed, vidám szórakozásra, mindennemű elkötelezettség nélkül.

Amióta Horizon Beachbe költözött, az egész életét tudatosan a lehető leglazábban rendezte

be. Úgy érezte, miután tizenkét évet szolgált a hadseregben, ahol egyik embert próbáló helyről a másikra helyezték, igazán rászolgált a gondtalan életre. Jobbat nem is kívánhatna, mint itt élni a tengerparton, ahol bikinis szépségek hemzsegnek, amerre a szem ellát. Semmin nem kell gondolkozni, senkiről nem kell gondoskodni, semmire nem kell emlékezni...

Adam hirtelen felpattant, és belebotlott egy sörösládába. Eddig a lidércek csak akkor támadtak rá, amikor aludt. A levegőbe repülő terepjáró képe azonban örökre beleégett az agyába.

Ez megint emlékeztette arra, hogy a jó ügyekért elszántan küzdő embereket, mint Sara, kerülnie kell. Valamikor ő is meg akarta váltani a világot, és ez hajszál híján az életébe került.

Néha azt kívánta, bárcsak ne élte volna túl.

A majdnem halálos kimenetelű baleset nagyon megviselte Sarát. Az is elkésztette, hogy David Taylor tartózkodási helyéről semmi támpontot nem sikerült szereznie. Mindez annyira lefoglalta a gondolatait, hogy miután otthon átöltözött, az őrszobára menet elfelejtette útba ejteni a szokásos kávézót. Mivel koffeinre azért szüksége volt, egy üveg kólát vett az automatából.

Mihelyt az íróasztalához ért, előhalászta David Taylor képét. Helyes, sötét hajú, kék szemű fiú. Noha a képen mosolygott, valahogy szomorúnak látszott.

Sarának eszébe jutott Adam kérdése.

– Miért szöktél el valójában? – mormolta, miközben a fotót tanulmányozta. Választ azonban nem talált. Az a gondolat, hogy a fiú magányosan kóborol valahol, nagyon nem tetszett neki.

– Hallom, majdnem tragédia történt a mólón – jelent meg a főnöke, Pierce kapitány.

– Igen, de szerencsésen végződött.

– Ebben az ügyben jutott valamire? – mutatott a kapitány a fényképre.

– Amióta az a hölgy a város szélén látni vélte, nincs semmi újabb nyom – rázta meg a fejét Sara.

– Azóta már több száz kilométer távolságra mehetett, bármelyik irányban.

Sarának elnehezült a szíve. Semmiképpen sem akart beletörődni, hogy nem tud segíteni a fiúnak.

– Fiatal, és nincs sok pénze. Nem hiszem, hogy messzire juthatott. Persze ez csak megérzés.

– A tapasztalat azt mutatja, hogy nem szabad alábecsülni a megérzéseket. Folytassa a nyomozást, de a többi feladatot se hanyagolja el.

Sara sóhajtva látott neki az íróasztalán tornyosuló irathalmaznak. Közben azon tűnődött, hogy nagyobb városok nyomozói hogyan boldogulnak a feladataikkal. Horizon Beach nem éppen világváros, nem is a bűnözés melegágya, Sara mégis a munkaideje kezdetétől a végéig, sőt sokszor azon is túl, megállás nélkül dolgozott.

David képét betette az üggyel kapcsolatos információkat tartalmazó irattartóba, amely bizony meglehetősen sovány volt. Aztán átnézte a postát. A levelek egy részét egyenesen a papírkosárba dobta, másokat különböző irattartókba helyezett.

Talált közöttük két meghívót a rendőrség és a tűzoltóság évenként megrendezett jótékonyági báljára.

Sara nagyot sóhajtott. Úgy tűnt, mintha az előző bál néhány hete lett volna, nem pedig már majdnem egy éve rendezték. Ezalatt pedig semmivel sem jutott közelebb a céljához, hogy megtalálja az igazit.

Lelki szemei előtt megjelent Adam Canfield képe, pedig őt aligha tudta a tökéletes férj szerepében elképzelni. Visszadugta a kártyákat a borítékba, és betette az íróasztalfiókba.

Már az is bosszantotta, hogy megint rá gondolt. Az esze tiltakozott a pusztán lehetőség ellen is, hogy vonzónak találhatja. El sem akarta hinni, hogy amikor távozott a bárból, minden akaraterejére szüksége volt, hogy hátra ne forduljon, és meg ne lesse, hogy a férfi utánanéz-e.

De miért is tett volna ilyet? Hiszen ő nem tartozik azok közé a nők közé, akik érdekelhetik.

Sara eltökélten félresöpörte a nemkívánatos gondolatokat. Inkább az örökbe fogadott kislányainak a képeit nézte, amelyek ott álltak bekeretezve az íróasztalán. Hiszen továbbra is az volt a legfontosabb számára, hogy Lilly és Tana lehető legjobb anyukája legyen. Az ő számukra akar találni egy szerető apukát.

– Nem járt még le a munkaideje? – zökentette ki a gondolataiból az éppen távozó Pierce kapitány hangja.

– De igen, csak még gyorsan átnéztem a postát.

És megpróbáltam kiverni a fejemből David *Canfield* látványát.

Sara még pár percig matatott, aztán elindult hazafelé.

Leállította a kocsiját a kis sárga ház előtt, majd átment a másik oldalra, ahol Ruby lakott, aki a gyerekekre vigyázott, és nagymamai szeretettel gondoskodott róluk.

A hároméves Lilly sikoltozott örömeiben, ahogy meglátta Sarát. A nyakába ugrott, és cuppanós pusztit nyomott az arcára.

Ruby a vidám színekkel kifestett konyhájában éppen mazsolás süteménnyel kínálta a lányokat. Tana az asztalfőn ült, és egy iskolai füzet fölé hajolt. A tizenhárom éves kislányt Sara nemrég fogadta örökbe, még a papírok sem voltak teljesen elintézve. Ennek ellenére máris összeforrott családot alkottak.

– Mi újság az iskolában? – érdeklődött Sara.

– A hétvégére kaptunk egy feladatot biológiából. Ezért ki kell majd mennünk a mólóra.

Pont a mólóra! Sara nagyot sóhajtott, ahogy a kisfiúra gondolt, aki hajsza hóján megfulladt.

– Nem tudod a feladatot valahol máshol elvégezni?

– Nem.

Újabb sóhaj. Sarának semmi kedve sem volt a szabadnapját is a mólón tölteni. Ott, ahol Adam *Canfield* szedi a belépőjegyeket a turistáktól, akik a Mexikói-öböl partján akarnak horgászni vagy sétálni. Ott, ahol a Beach Bum, Adam második otthona is található. Ott, ahol az ő képzelete fékezhetetlenül elszabadul...

Hiába, a sors néha gonosz tréfát űz az emberrel!

– Mi a feladat?

– Össze kell írnom, hogy egy óra leforgása alatt milyen tengeri állatokat fognak ki a horgászok. Aztán ki kell nyomoznom, hogy mekkora ezeknek az állatoknak az állománya, és milyenek a vándorlási szokásaik.

– Az lesz a legjobb, ha egészen korán kimegyünk, amikor még nincs olyan nagy meleg. – Talán Adam akkor még túlságosan álmos vagy másnapos ahhoz, hogy észrevegye a jelenlétüket.

– Ha okvetlenül muszáj – morogta Tana cseppet sem lelkesen, mivel nem volt éppen korán kelő fajta.

Sara még csevegett néhány percig Rubyval, aztán hazaterelte a lányokat a saját otthonukba. Semmire sem vágyott jobban, mint egy kiadós forró fürdőre. Előbb azonban még el kell készítenie a vacsorát, és még a lányokkal is szeretne egy kicsit együtt lenni.

Sara éppen hozzálátott a konyhai teendőkhöz, amikor kopogtak az ajtón. Ruby jelent meg Lilly ottfelejtett kedvenc takarójával.

– Enélkül biztosan nem tud aludni.

– Köszönöm.

Ruby áthatóan nézte a fiatal nőt.

– Úgy tűnik, mintha nyomasztana valami.

– Nagyon hosszú volt a nap.

– Hallottam, mi történt a mólónál. Jól van a kisfiú?

– Igen. – Hála Adamnek... Lehet, hogy nem ő a legmegfelelőbb férj, de mégiscsak megmentette egy kisfiú életét. – A nap legnagyobb részét viszont azzal töltöttem, hogy egy tizennégy éves fiút kerestem, aki elszökött otthonról, és azóta nyoma veszett. Mintha a föld nyelte volna el. Senki sem látta.

– Nehéz olyasvalaki nyomára bukkanni, aki nem akarja, hogy megtalálják. Miért szökött el?

– Te vagy a második, aki megkérdezi.

– Ki volt az első?

– Nem érdekes. A lényeg az, hogy nem sikerült a gyereket megtalálni, és valószínűleg a szabadban, teljesen egyedül töltötte az éjszakát.

- Nem tudsz mindenkit megmenteni.
 - Tudom – sóhajtotta Sara.
 - Egyszer egy napot teljesen magadnak kellene szentelned, és talán valami egészen őrült dolgot kellene csinálnod. Például elmehetnél szórakozni egy férfival.
 - Az gyakran előfordul.
 - Utoljára mikor volt ilyen?
- Sara kinyitotta a száját, de nem tudott mit válaszolni.
- Na látod!
 - Horizon Beach nem nyújt éppen nagy választékot szóba jöhető férfiaktól.
 - Talán túl nagy elvárásokat támasztasz, és túl szigorú mértékkel mérsz. Légy egy kicsit lazább!
- Végül is csak egy randiról van szó, nem életre szóló elköteleződésről.
- Sara nem szólt egy szót sem. Miért kellene az idejét olyan férfiakra pazarolnia, akik nem felelnek meg az elvárásainak?
- Márpedig Adam Canfield cseppet sem illik bele az elképzeléseibe.

2. FEJEZET

Amikor Adam a munkája végeztével hazaérkezett, és leállította a motort, az utca teljesen kihalt volt. Nem csoda, hiszen hajnali két órára járt. A néma csendben csak a távoli hullámverés halk moraja hallatszott.

Nem először fordult elő, hogy ilyen későn jött haza. Most azonban, hogy szokásával ellentétben nem a pult előtt, hanem mögötte állt, lényegesen fáradtabb volt, mint máskor. Ehhez hozzájárult az a rengeteg kérdés is, amelyet a vendégek intéztek hozzá, amikor megtudták, hogy ő volt az, aki a mólóról a tengerbe ugrott, és megmentette a kisfiú életét.

Adam már nagyon várta, hogy Zac végre hazajöjjön. Belátta persze, hogy az ifjú pár nagyon megérdemli a hosszú nászutat azok után, amin keresztülmentek. A gyűjtogatás és a hamis vád ugyancsak megviselhette az idegeiket.

Adam számára különös érzés volt, hogy a legjobb barátja megházasodott. Elgondolkozott rajta, hogy milyen jó lehet este úgy hazamenni, hogy valaki várja, aki szereti. Aztán annak a karjában alhat el, és ébredhet fel reggel.

Ahogy ezt elképzelte, önkéntelenül Sara Greene jutott az eszébe. Ez egyáltalán nem tetszett neki. Inkább alaposan ki kellene aludnia magát, ahelyett hogy egy olyan nőről álmodozik, aki már régen leírta őt!

Ahogy a bejárati ajtó felé tartott, valami neszt hallott a ház mellől. Megállt, és fülelt. Újra hallott valamit. Ahogy közelebb ment, a hátsó kerítésnél látott egy mozgó alakot. Mintha átugrott volna valaki a szomszéd telekre. Mire azonban odaért, és körülnézett, már nem látott senkit.

Mivel túl fáradt volt ahhoz, hogy tovább nyomozzon, bement a házba. Noha a bejárati ajtót zárva találta, végignézett minden helyiséget, hogy meggyőződjön róla, senki sem hatolt be, és semmi sem hiányzik. Néhány perc alatt kiderült, hogy minden rendben van. Megkönnyebbülve lélegzett fel. Túl kimerült volt ahhoz, hogy másodszor is rendőrökkel és újságírókkal kelljen találkoznia. Arra vágyott, hogy beessen az ágyba, és tizenkét órát aludjon. Sajnos, csak öt óra állt rendelkezésére.

Átizzadt pólóját a szennyesbe dobta. Amikor a nadrágját is lehúzta, kezébe akadt egy névjegy.

Egy pillanatra felmerült benne, hogy a rejtélyes behatól talán David lehetett. Milyen kitűnő ok lenne arra, hogy felhívja Sarát!

Mivel azonban ezt az eléggé vad feltételezést semmivel sem tudta alátámasztani, ledobta a névjegyét az éjjeliszekrényre, és berogyott az ágyba.

Miért nem tud Sara képétől szabadulni? Persze a lány roppant csinos a fényes, sötét hajával, csillogó szemével, formás alakjával. De már régebben is találkoztak néhányszor, és eddig sohasem tett rá ilyen hatást.

Bizonyára a fáradtság teszi. Vagy egyszerűen az elérhetetlen dolgok vonzereje. Lehet, hogy az is közrejátszik, hogy Sara beugrott utána a vízbe, hogy kimentsen egy gyereket. Akármennyire igyekszik is távol tartani magát azoktól a nőktől, akik veszélybe sodorják magukat, nyilvánvalóan nem tud ellenállni nekik.

Önkéntelenül elképzelte, hogy milyen lenne belemélyesztetni az ujjait Sara hajába, és megcsókolni az ajkát. Ezek a képek akkor sem hagyták nyugodni, amikor már lecsukódott a szeme. Félálomban érezni vélte, milyen selymes a haja, milyen puha a szája és milyen bársonyos a bőre. Még azt a virágillatot is érezte, amely tapasztalata szerint a vonzó nőket körül szokta lengeni.

Mindez hihetetlenül jólesett neki. Álmában átölelte Sarát, hogy megvédelmezze mindentől, ami kinn a sötétben ólálkodhat, és ami elrabolhatja a nyugalma.

Zavaró képek kezdtek megjelenni. Egyre nyugtalanítóbbak. Ezek hatására Adam egyre szorosabban ölelte magához a karjában tartott nőt, hogy megvédje a robbanástól. De hiába.

Adam remegve és verejtékben úszva riadt fel álmából, és pokoli fájdalmat érzett a lábában.

Egy rég begyógyult seb fájdalma volt ez.

Felült, és a combján lévő sebhelyre bámult. Ez örök időkre emlékezteti arra a napra, amelyet nem tud kitörölni az emlékezetéből.

Az arca elé kapta a kezét, és hasztalan próbálta elúzni a rémképeket. Pedig milyen kellemesen kezdődött az álom! Miért kellett megint abba a lidércnyomásba fordulnia, amely állandóan üldözi?

Talán ez figyelmeztetés, hogy távol kell magát tartania az olyan nőktől, mint Sara Greene, akármilyen kellemes is álmodozni róla. Adam elhatározta, hogy keres valami ártalmatlan, gondtalan kalandot, hogy elterelje a figyelmét Saráról és a saját megmagyarázhatatlan érzéseiről.

Sóhajtva simított végig kócos haján, és megpróbálta figyelmen kívül hagyni azt a belső hangot, amely azt súgta, hogy ezt távolról sem lesz olyan könnyű megvalósítani, mint ahogy szeretné.

Sara átszellemült mosollyal figyelte, ahogy Lilly a gyönyörűségtől sikoltozva szaladgál a parton, és élvezzi az élet izgalmas benyomásait. A kislánynak roppant derűs természete volt. Mit sem sejtett arról, milyen szomorúan kezdődött az élete. A vér szerinti anyja a születése után otthagya a kórházban.

– Ó, milyen nagy madár! – mutatott éppen boldogan egy pelikánra.

– Be kellene tiltani, hogy valaki ilyen korán reggel ilyen vidám legyen – duzzogott Tana, aki rosszkedvűen bandukolt a homokban.

– Mi kifogásod van ellene? – karolta át Sara nevetve a nagyobbik lánya vállát. – Gyönyörű napunk van. A szél kellemesen hűvös, és a part még nincs zsúfolásig tele.

– De az épeszű emberek ilyenkor még alszanak.

Amikor a mólóhoz értek, Sara elővigyázatosságból a karjára vette Lillyt, nehogy beleessen a vízbe, vagy elveszen a horgászok között.

Ahogy a kasszához ért, hogy kifizesse a belépődíjat, Adam álmos, kialvatlan ábrázatával találta magát szemben.

Sara visszafojtotta a nevetést.

– Úgy tűnik, nem tesz jót neked a korán kelés.

– Nem tudnád betiltatni a reggeleket?

– Úgy látszik, ez közkívánat. Utánanézek, mit tehetek az ügy érdekében.

Sara belesett a bódéba. Bent látott egy kis televíziót meg egy asztalkát, amelyen folyóiratok hevertek. Minden jel arra mutatott, hogy Adam a nap nagy részében nem szakad meg a munkától. Hogy lehet egy naplopó ilyen hihetetlenül vonzó? Sara ezt roppant nyugtalanítónak találta...

Miért nem tudtak Tanának valami olyan feladatot adni, amelyet például az akváriumban lehetne elvégezni?

– Ez a munka legalább nem olyan megerőltető, mint a pult mögött állni – jegyezte meg Sara.

– Pontosan olyan, amelyet szeretek. Könnyű és egyszerű.

Sara számára nem jelentett újdonságot, hogy a férfiből hiányzik a becsvágy. Az azonban annál inkább, hogy a közelségtől minden porcikája bizsereg.

Úgy látszik, mégis meg kellene fogadnia Ruby tanácsát, és mihamarabb össze kellene hoznia egy randit. Mivel azonban ez azt jelenti, hogy még több időt kell az otthonától és a gyerekektől távol töltenie, megfelelő jelöltet kell választania. Olyasvalakit, aki a saját és a gyerekei életének állandó részévé válhat. Adam Canfieldet viszont ugyancsak nehéz elkötelezett családapaként elképzelni.

– Gondolom, csak sétálni akartok, hiszen nincs nálatok horgászfelszerelés.

Sara bólintott, és kifizette a belépődíjat.

– Tanának egy iskolai feladatot kell itt elvégeznie.

– Nem emlékszem, hogy valaha is olyan házi feladatot kaptunk volna, ami lehetővé tette, hogy egy csoda szép napot a szabadban töltsünk.

– Úgy látszik, sokat változott az iskola a mi időnk óta.

Ahogy Adam előrehajolt, és a pultra támaszkodott, Sara szeme megakadt a férfi napbarnított karján. Önkéntelenül elképzelte, milyen lenne, ha ezek a karok köréje fonódnának. Sara haragudott magára, de nem tehetett a képzelete ellen semmit.

Adam egy biccentéssel üdvözölte a lányokat, aztán megkérdezte Tanát:

– Milyen házi feladatot lehet megoldani a mólón?

Tana elmagyarázta a feladatot. Adam figyelmesen hallgatta, aztán megmutatta, melyik horgászoktól lehet a legjobb felvilágosítást kapni. Úgy beszélt a kislánnyal, mint egy felnőttel.

Ez meglepte Sarát, és némileg módosította az eddigi véleményét a férfiről.

Miután elbúcsúztak, kimentek a móló végére, ahol a horgászok éppen kihúzták az első fogásukat. Tana azonnal munkához látott. Kikérdezte a horgászokat a különböző halfajtákról, és szorgalmasan jegyzetelt. Olyan volt, mintha egy kis újságíró-palánta lett volna.

Lilly nagy érdeklődéssel figyelt mindent, ami körülötte történt. Sara a lelkére kötötte, hogy mindig maradjon szem előtt, aztán leült egy padra, és élvezte a sós levegőt.

Néha úgy tűnt, mintha már egy örökkévalóság óta élne a tengerparton, nem csupán három éve. Amikor két ízben vissza kellett térnie Memphisbe, már nem is találta a helyét a tengeri levegő és a hullámok mormolása nélkül. Ez azért különös, mert az élete első huszonöt évét Tennesseeben, Elvis és a blues hazájában, a Mississippi mellett töltötte. Horizon Beach türkizkék tengere és hófehér homokja azonban az első pillanatban a szívéhez nőtt.

Szerette az otthonát, a munkáját és a lányokat. Csupán egyvalami hiányzott neki: a megfelelő férj. Önkéntelenül a pénztárbódé felé pillantott, Adam azonban nem volt látható. Sara nem is tudta, megkönnyebbült-e, vagy csalódott lett.

Ahogy nézte a tengert, hirtelen rátört a magány. Az órájára pillantott. Még negyvenhét percet kell kibírnia! Nem is értette, hogyan lehetséges, hogy még csupán tizenhárom perc telt el. Újra hátrafordult. Adam megint a helyén volt, és egy családdal beszélgetett. Ha a pasi csúf lenne, biztosan könnyebb lenne elviselnie a reggelt! De nem ez a helyzet. Éppen ellenkezőleg!

Sara elfordult, és nézte a körülötte nyüzsgő embereket. A férfiak túlnyomó többségben voltak. Talán van közöttük, akivel érdemes lenne megismerkednie. Sara egyenként szemügyre vette őket. A többségük kapásból ellenszenves volt neki. Csak kevés akadt, aki rokonszenvesnek tűnt. De azokkal is hogyan lehetne megismerkedni?

Talán itt az ideje, hogy megpróbálkozzon az online társkereséssel. Erre a gondolatra nagyot sóhajtott.

– Ennyire unatkozik?

Adam hangja éppen olyan izgató volt, mint a külseje.

– Ez nem az én világom – mutatott Sara a horgászokra.

A férfi egy darabig elgondolkozva nézte a lányt, aztán hirtelen nagyon komoly lett.

– Lehet, hogy nincs semmi jelentősége, de a múlt éjszaka valaki ólálkodott a telkemen.

– A lopás a járőrökre tartozik.

– Nem loptak el semmit, és a házba sem törtek be. Valakit azonban láttam a kertemben szaladni. Valamiért arra a fiúra gondoltam, akit keresel.

Sara az elveszett gyerek említésére azonnal ijedten nézett Lillyre.

– Drágám, gyere ide hozzám!

– Még mindig nem lett meg? – érdeklődött Adam.

– Nem. – Sara az ölébe vette a kislányt. – Milyen magas volt? Jól láttad?

– Abban sem vagyok biztos, milyen nemű volt. Olyan kimerült voltam, hogy nem eredtem a nyomába. Valószínűleg egy teknősbékát sem értem volna utol.

– Különben sem célszerű egy hozzá nem értőnek szembeszállni egy éjszakai betolakodóval.

– Lehet, hogy igazad van.

– Szívesen körülnéznék nálad.

– Ma reggel alaposan átvizsgáltam a kertet, de nem találtam semmit.

– Szeretnék személyesen meggyőződni róla.

– Tőlem...

A férfi megvonta a vállát, ami azt jelezte, hogy nem látja sok értelmét. Sara azonban nem adta meg magát.

A tekintetük találkozott. Akármilyen komoly ügyről volt is szó, Sara majd beleszédült a látványba.

– A nap folyamán valamikor?

Pár pillanatig Adam nem szólt semmit. Végül elfordította a tekintetét, és egyik lábáról a másikra állt.

- Egy óráig dolgozom, de nélkülem is körülnézhetsz. A címem: Conch 715.
- Rendben.
- Akkor viszontlátásra!

Lilly sugárzóan rámosolygott, és buzgón integetett. A férfi némileg visszafogottan viszonzta a mosolyt és az integetést.

Sara mély lélegzetet vett, hogy megnyugodjon, miközben végighajtott a Conch Avenue-n. Igyekezett meggyőzni magát, hogy csupán egy lehetséges nyomot követ. Ha szerencséje van, talál valami jelzést, amely segíthet David Taylor megtalálásában.

Adam azonban sehogy sem ment ki a fejéből. Azóta, hogy kilencedikes korában olyan eszeveszetten rajongott Steve Dave-ért, nem érzett férfi iránt ilyen szenvedélyes vágyat, mint most Adam iránt. A mostani érzései ráadásul sokkal érettebbek és erősebbek, mint annak idején voltak. Ez aggodalommal töltötte el Sarát. Alaposan végiggondolt tervei voltak a maga és a lányai életére vonatkozóan. Ebbe sehogy sem illett bele egy ilyen kevés becsvágygal rendelkező férfi, mint Adam, akármilyen magával ragadó is.

Azt is el kellett azonban ismernie, hogy a jelek szerint vannak olyan rejtett tulajdonságai, amelyek a ragyogó külsejétől eltekintve is vonzóvá teszik. Röviddel ezelőtt egyenesen hősnek mutatkozott. A bátor viselkedése azóta az egész városban ismertté vált, és a férfi a helyi újságok címlapjára került.

Tana a hátsó ülésen majd kibújt a bőréből izalmában, hogy egy igazi ügy felderítésében vehet részt. Az anyja azonban lehűtötte.

- Szó sem lehet róla! Itt maradsz Lillyvel a kocsiban.
- De én látni akarom, hogy mit csinálsz.
- Egyáltalán nem olyan izgalmas. Csak átvizsgálom a kertet, hogy nem hagyott-e ott valaki valamit.

– Ebben tudnék segíteni – ajánlkozott buzgón Tana. Amióta Sara két éve magához vette, élénk érdeklődést mutatott a mamája munkája iránt.

- Nem.
- De miért?
- Mert nem vagy rá kiképezve, és nem tudod, hogy mit kell keresni. Tönkcretehetsz értékes nyomokat. Azonkívül az ügyosztálynak se tetszene, hogy két gyereket viszek magammal a munkába.
- Ma nem is vagy szolgálatban. Azt mondhatod, hogy csak meglátogattad egy barátodat.
- Az nem lenne igaz.
- Adam nyugodtan lehetne a barátod.

Sara nem szólt semmit. Szótlanul figyelte a házzámokat, míg el nem ért a 715-ös számhoz.

Nem lepődött meg, hogy igazi agglegénytanyát talált. A kis fehér házat gyep vette körül, melyen csupán néhány elvadult bokor árválkodott. A szomszéd telket bezzeg élénk színekben pompázó bougainvilleák díszítették.

Sara befordult a házhoz.

- Te itt maradsz a kocsiban, és vigyázol a húgodra – mondta Tanának.
- Rendben – sóhajtott a kislány.

Ez nem éppen úgy hangzott, mint az egyetértés jele. Tana azonban derék kislány volt. Számítani lehetett rá, hogy úgy fog vigyázni Lillyre, mintha a vér szerinti húga lenne, pedig még hivatalosan örökbe fogadott testvérek sem voltak.

Sara megsimogatta Tana haját.

- Sietni fogok, aztán elmegyünk ebédelni.
- Hagyjál! – morogta Tana, és félretolta az anyja kezét. Pontosan úgy, ahogy egy durcás kamasz lány szokta.

Sara mosolyogva szállt ki a kocsiból. A vidámsága azonban egy csapásra elpárolgott, ahogy

megpillantotta a házigazdát, aki éppen kilépett a házból, és a kis fekete sportkocsija felé tartott. Ilyen korán nem számított Adam jelenlétére, hiszen még csak egy óra volt.

Sara felvértezte magát a találkozásra. Igyekezett az emlékezetébe vésni, hogy ő pillanatnyilag rendőrnnyomozó, aki egy ügyön dolgozik, nem pedig egy nő, aki értékelni tudja egy férfi vonzó tulajdonságait.

Adam a lányok felé intett a fejével.

– Látom, erősítést is hoztál. Nem túl fiatalok még ahhoz, hogy rendőri kiképzésben részesítsd őket?

A férfi persze tréfálkozott, Sara azonban komolyan aggódott, hogy helyesen döntött-e. Nem mintha lett volna más választása. Ruby éppen meglátogatta a nővérét Panama Cityben. Az idő pedig fontos tényező a nyomozásban. Különösen, ha egy eltűnt gyerekről van szó.

– Aki vigyázni szokott rájuk, most nincs a városban. Meséld el pontosan, hogy mit hallottál, és mit láttál!

Adam megmutatta azt a helyet, ahol látott valakit a szomszéd telek felé menekülni.

Sara megvizsgálta a ház hátsó oldalán az ajtót és az ablakokat, hogy nincs-e nyoma rajtuk betörési kísérletnek. Aztán átvizsgálta az egész hátsó kertet. Sehol semmi.

– Ugye megmondtam?

Sara tekintete még egyszer végigpásztázta a telket. Csalódással töltötte el, hogy a behatoló nem hagyott hátra semmi olyan jelet, amiből a kilétére lehetne következtetni.

– Bárki lehetett. Akár egy zsákmányra leső tolvaj, akár egy kamasz, aki le akarta rövidíteni az utat hazafelé.

Sarának feltűnt, hogy Adam különös tekintettel nézi.

– Min töröd a fejed?

– Amikor megismertelek, semmi nyomát nem láttam rajtad, hogy rendőr vagy. Ahogy azonban nyomozni láttalak, mindjárt egészen más benyomást szereztem.

– Ez jót jelent, vagy rosszat?

– Mindkettőt.

– Elmagyaráznád?

– Ami tetszik, az, ahogy ezt a fiút keresed.

– Pedig azt mondtad, hogy szerinted David tud magára vigyázni.

– Talán tud, talán nem.

– És mi a rossz abban, hogy nyomozó vagyok?

– Nem tudom, hogy megmondhatom-e – mosolygott ellenállhatatlanul Adam – olyasvalakinek, aki lőfegyvert hord magánál.

Sara tökéletesen meg tudta érteni, miért omlik olyan sok nő ennek a férfinak a karjába.

– Helyteleníted, hogy nők dolgozzanak a rendőrségnél?

A férfi a fejét rázta.

– Nem sétálok bele ebbe a kelepcébe. Ez a foglalkozás mindenki számára veszélyes.

– Az élet maga veszélyes.

A férfi arca elkomorodott.

– Ezzel nem tudok vitatkozni. – Ruganyos léptekkel elindult a kocsifelhajtó felé.

Sara követte. Közben azon tűnődött, vajon mi indíthatta a férfit a foglalkozására vonatkozó megjegyzésre. Ez egy újabb ok, hogy távol tartsa magát tőle.

Adam a lányok felé intett.

– Amikor először láttalak velük, azt hittem, hogy csak vigyázol rájuk. Aztán valakitől hallottam, hogy hozzád tartoznak.

Sara egy kicsit csodálkozott a hirtelen váltáson.

– Úgy van. Azelőtt egy gyermekotthonban éltek.

– Örökbe fogadtad őket?

– Igen.

– Úgy látszik, nagy súlyt helyezel arra, hogy a nap huszonnégy órájában elfoglalt legyél.

– Így legalább sohasem unatkozom.

Ahogy közeledtek Sara kocsijához, Tana különös tekintettel nézett rájuk. Lilly pedig türelmetlenül toporgott, már alig várta, hogy ebédelni menjenek.

Adam mosolyogva nézte.

– Már nagyon éhes – magyarázta Tana. – A Freddie’s pizzériába megyünk. Jöjjön velünk maga is! Akkor tovább beszélgethetnek anyuval.

Sara imádkozott magában, hogy el ne vörösödjön.

– Mr. Canfielddel már megbeszéltünk mindent. Ha valamit látsz vagy hallasz – fordult a férfi felé –, értesíts, légy szíves.

– Rendben. – Adam különös tekintetet vetett a nőre, mintha pontosan tudná, hogy mi forog a fejében, és mulatságosnak találná.

A lányok, alighogy beszálltak, buzgón integettek. Sara alig tudott ellenállni a késztetésnek, hogy ne taposson bele a gázba, és ne fogja menekülőre a dolgot.

– Ezt most miért csináltad? – fordult feléje Tana. – Igazán elmehetnétek egyszer valahova együtt.

Sara számára felfoghatatlan volt, hogy Adam képes elbűvölni egy kamasz lányt és egy háromévest minden erőfeszítés nélkül.

– Az, hogy valakinek vonzó megjelenése van, még nem ok a közelebbi kapcsolatra.

– Tehát elismered, hogy őrült jól néz ki?

– Túl sokat hallgatod Ruby-t.

– És ez miért zavar téged hirtelen? Mindig azt szoktad mondani, hogy okos asszony.

Erre már Sara sem tudott mit mondani.

Adam elgondolkozva integetett a lányoknak, míg Sara kocsija el nem tűnt a következő sarkon. Érdekesnek találta, hogy a lányok ennyire vonzódnak hozzá. Mulattatta, hogy Sarát ez mennyire zavarba hozta. Ez a nő túl komoly, vélte Adam. Jót tesz neki, ha néha kissé zavarba jön.

Arra a gondolatra, hogy elkísérhetné őket a Freddie’s pizzériába, összefutott a nyál a szájában. Végül is ott lehet a legjobb pizzát kapni az egész városban.

Adam félresöpörte az olasz ételek utáni vágyakozását. Kiment a konyhába, és benézett a hűtőszekrénybe. Csak egy fél csomag szendvicssonka és egy félig kiszáradt húsos lepény árválkodott benne. Ideje már egy nagyobb bevásárlást rendezni, gondolta Adam. De nem most. Most mindenképpen aludnia kell egy kicsit, mert újabb éjszakai műszakot kell kibírnia a bárban.

Szemébe ötlött a reggeli újság címlapján a saját képe. Összeszorította a fogát, ahogy újra elolvasta a szalagcímet, amely hősnek nevezte. Dehogyan hős ő! Útban a hálószoza felé bedobta az újságot a papírkosárba.

Ahogy lefeküdt, azonnal elaludt, és álmodott. Ezúttal azonban nem ölték meg senkit. A színtér sem az iraki sivatag volt. A nő, akiről álmodott, roppant kellemes érzéseket keltett benne.

Miután felébredt, csukott szemmel még egy darabig élvezte az álombeli képeket, míg rá nem döbbsent a valóságra.

Hát sohasem fog már rendesen aludni? Ha nem gyötrik rémálmok, akkor egy olyan nő meghitt közelségéről álmodozik, akit el akar kerülni.

Adam nagyot sóhajtott, és kiment zuhanyozni. Miközben a vízsugár csapdosta a testét, elhatározta, hogy még ma éjjel megpróbál egy olyan nőt találni, aki elfeledteti vele Sara Greene-t.

Ez azonban nem sikerült. Sem ezen az éjszakán, sem a következőn. Már majdnem egy hét is eltelt, de semmi sem terelte el a figyelmét Saráról. Akárhogy is igyekezett, nem keltették fel az érdeklődését azok a nők, akiket a bárban megismert.

3. FEJEZET

Sara a következő héten napközben a munkába merült, az estékre pedig sok szabadidős programot szervezett a gyerekekkel. Mindent elkövetett, hogy elterelje a figyelmét arról a férfiről, aki nem lehet az övé, és aki után nem szabad vágyakoznia.

Valahányszor Adam Canfieldről kezdett álmodozni, emlékeztette magát, hogy többet érdemel egy olyan férfinál, aki úgy váltogatja a barátnőit, mint más a fehéreneműt. A lányoknak is biztos igazodási pontra van szükségük, nem pedig olyasvalakire, aki rövid úton cserben hagyhatja őket.

A rendőrségen rengeteg volt a munka. David keresésén kívül még sok másik ügy is Sarára hárult. Amikor péntek délután lejárt a munkaideje, kétségbeesetten nézte az íróasztalán tornyosuló irathegyeket. Mivé lett a világ, ha már egy kisvárosban is annyi bűncselekmény történik, hogy két nyomozó és egy tucat járőr alig tud megbirkózni vele!

Amikor a munka végeztével a munkatársai meghívták egy pohár italra, kivételesen igent mondott. Ezen az estén igazán szüksége volt egy kis kikapcsolódásra. Ruby is állandóan nyaggatta, hogy fordítson egy kis időt magára is. Sőt ma reggel még Tana is csatlakozott hozzá a maga tárgyilagos, cseppet sem bántó, de szókimondó módján.

Az utolsó pillanatban azonban Sara kis híján mégis meghátrált, amikor megtudta, hogy a munkatársai éppen a Beach Bum bárt választották célpontnak. Mivel azonban megvetette a gyávaságot, követte három társát az egyetlen üres asztalhoz, amely szerencsére elég messze volt a pulttól, ahol Adam tevékenykedett. Noha megtiltotta magának, hogy arrafelé nézzen, mégis megtette. Rögtön meg is bánta.

Adam ugyanis éppen egy feltűnően csinos szőke nő felé hajolt. A kacsintásából és a mosolyából ítélve éppen egy újabb hódításra készült.

Egy pincérnő sört hozott a férfiaknak és egy kólát Sarának. Sara egy hajtásra félig kiitta, és mindjárt félre is nyelte.

– Nincs semmi baj? – kérdezte Keith.

Sara a fejét rázta.

– Csak nagyon szomjas voltam – füllentette, és legyőzte az erős vágyat, hogy valami ürügyet találjon a szőke démon letartóztatására.

Igyekezett az asztalnál folyó beszélgetésre figyelni, de tekintete újra és újra a pultnál beszélgető párra tévedt. A helyiségben uralkodó lármából is kihallatszott a szőke nő nevetése.

– Hé, Greene! – szólalt meg Shawn. – Miért bámulod állandóan a csapot? Talán szemet vetettél rá?

Sara megpróbálta tréfával elütni a dolgot, de aztán komolyan válaszolt:

– Ahhoz a körhöz tartozik, akiket David Taylor keresése során kikérdeztem. Egy behatolót látott a kertjében, és úgy vélte, hogy akár David is lehetett.

– Miből gondolta? – kérdezte Peter, a másik nyomozó.

– Csupán egy sejtés volt. Körülnéztem nála, de nem találtam semmit.

Shawn még mindig úgy nézte, mint aki tudja, hogy valamit eltitkol.

Sara kihörpintette a kóláját, ezúttal óvatosabban, és elrágcsált egy marék mogyorót. Aztán felállt.

– További szép estét, fiúk – mondta, és letette az asztalra az itala árát, busás borralalóval megtetézve. – El kell hoznom a lányokat.

Alig állt fel azonban, a szomszéd asztaltól hangos szóváltás hallatszott. Rögtön utána csörömpölés és felborult székek robaja követte.

– Nagyszerű – morogta Keith. – Munkaidő után sem ihat meg az ember nyugodtan egy pohár italt.

Pillanatokon belül több megtermett férfi ököltre ment. Sara és a munkatársai azonnal közbeléptek.

De alighogy sikerült szétválasztaniuk két verekedőt, máris újak kapcsolódtak be az ökölharcba.

Sarának az utolsó pillanatban sikerült elkapnia a fejét egy sörösüveg elől, ami így is veszedelmesen közel repült el mellette. Keith éppen egy izompacsirtát próbált leszerelni, de alulmaradt. Egyre sűrűbben záporoztak a palackok és a káromkodások. Azok a vendégek, akik nem vettek részt a verekedésben, hanyatt-homlok menekültek.

Sara meglátott a kötekedő fickók között egyet, aki cingárabbnak látszott a többiekénél, és a bilincs után nyúlt. Ebben a pillanatban egy kemény ököl az arcába csapott. Az ütés erejétől hátrátántorodott. Nekiütközött valakinek a háta mögött, és a földre zuhant.

Elsötétedett a világ körülötte, és küzdött, hogy el ne veszítse az eszméletét. Körülötte lábak dobogtak, féltő volt, hogy rátaposnak.

A következő pillanatban azonban erős karok ragadták meg, és a pult mögött biztonságba helyezték.

Sara csak lassan tért magához. Kábultan nyitotta ki a szemét, és csak elmosódva látta a fölėje hajló megmentőjét. Elakadt a lélegzete, amikor végre élesen látta az arcát, és Adam Canfield zöld tekintetével találta magát szemben.

Tán megőrült, hogy szeretné lehúzni magához a fejét, és megcsókolni, amikor a pult másik oldalán még teljes a zűrzavar?

A józan ész azonban győzedelmeskedett. Sara elfordította a tekintetét, és felült. Adam szorosan fogta a karját, és nem engedte, hogy felálljon.

– Hova akarsz menni?

– Segíteni akarok.

– A barátaid már úrrá lettek a helyzeten.

Sara megfordult, és összeszorította a fogát, mert éles fájdalom hasított a fejébe.

Shawn éppen megbilincselte az egyik verekedőt, míg Keith és Peter egymástól elválasztva tartotta a két főkolompost.

– Jól vagy? – kérdezte Keith, amint látta, hogy Sara feléjük fordul. – Láttam, amikor egy hatalmas ökölcsapás leterített. – Sara sejtette, hogy a férfi, akit Keith vasmarokkal fog, a támadója lehet.

– Voltam már jobban is, de túl fogom élni.

– Köszönöm – fordult Keith Adam felé.

– Nincs mit. Örülök, hogy itt voltatok, amikor kitört a verekedés.

Shawn behatóan vizsgálta Sarát.

– Hívjunk orvost?

– Nem szükséges. Egész jól vagyok. Csak haza szeretnék menni és bekapni egy fájdalomcsillapítót.

– Jól van. Akkor kivisszük innen ezeket a lökötteket.

Sara még mindig a földön ült, és onnan figyelte, ahogy a munkatársai kivezetik a még mindig izgága bajkeverőket. Aztán Keith hívott két járőrökcsit, hogy a szabályoknak megfelelően a szolgálatban lévő rendőröknek adják át a vétkeseket.

Sara nagyot sóhajtott, és feltápászkodott a földről. Az arca iszonyúan fájt. Így aztán hagyta, hogy Adam a pult másik oldalára kísérje, és felültesse egy bárszékre. Szilárdan elhatározta, hogy csak addig marad, amíg nem enyhül valamennyire a fájdalom.

Adam egy jégkockákkal töltött műanyag zacskót nyújtott át neki.

– Tedd az arcodra, hogy ne dagadjon meg nagyon!

Ahogy a lány átvette, egymáshoz ért a kezük. Sara minden fájdalom ellenére kellemesen megborzongott.

Mivel a lány nem mozdult, Adam megfogta a kezét, és a jeget az ütés helyére szorította. Sara nem akarta elkövetni azt a hibát, hogy a férfi szemébe nézzen, ezért lehunyta a szemét.

– Gondolom, szép kis monoklim lesz – jegyezte meg.

– Gondoltál már arra, hogy valami olyan munkát keress, ami nem ilyen veszélyes?

Sara önkéntelenül mégis a férfi szemébe nézett, miközben azon tűnődött, tulajdonképpen miért érdekli Adamet, hogy ő mivel keresi a kenyerét.